

ת"פ 21755/03/12 - מדינת ישראל נגד גילברט שקלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21755-03-12 מדינת ישראל נ' שקלי 06 מרץ 2014

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד: גילברט שקלי
הנאשם:

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד יאנה מרוסיאק

בא-כוח הנאשם - עו"ד קוסטה (בשם עו"ד ששון בר-עוז)

הנאשם התייצב

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

לפי הנטען הנאשם היה לקוח של עו"ד יניב שגב בתיק הסגרה בשנת 2005. על רקע סכסוך כספי בין השניים התקשר הנאשם ביום 4.9.11 לעו"ד שגב ואיים עליו, כי הוא מגיע לרצוח אותו, לדקור אותו בכל חלקי גופו, שאל אותו איפה הוא נמצא באותו הזמן, ואיים שעד סוף השבוע הוא לא יחיה, והוא ירצח אותו ואת משפחתו.

כתב האישום אינו יורד לפרטי הסכסוך הכספי, אך אין מחלוקת כי ברשות עו"ד שגב היו שיקים בחתימת אשת הנאשם שנמסרו לו בשעתו, וכי עו"ד שגב מילא את התאריך בשיקים והפקידם בסמוך לפני מועד הארוע. שיחת הטלפון האמורה נערכה לאחר שנודע לנאשם דבר הפקדת השיקים, וכן קיומם של עיקול וצו עיכוב יציאה מהארץ שהוצא כנגד רעייתו מושכת השיקים במסגרת הליכי הוצל"פ בקשר לשיקים.

במענה לאישום ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם אינו כופר בקיומה של השיחה, אך לא נאמרו ביטויים כמפורט בכתב האישום או ביטויים דומים שיש בהם כדי להפחיד או לאיים.

במסגרת פרשת התביעה נשמעו עו"ד שגב, וכן עו"ד שאבי ועו"ד אדרי, שעבדו באותה עת במשרדו.

בפרשת ההגנה העידו הנאשם ורעייתו.

זה המקום להעיר כי שמיעת הראיות בתיק התעכבה לאחר שלישיבת הוכחות ראשונה שנקבעה לא התייצב הנאשם, וישיבת הוכחות נוספת בוטלה עקב אילוציו של עו"ד שגב.

הפן המשפטי

בטרם בחינת הראיות, אעמוד בקצרה על הפן המשפטי.

ראיות התביעה

העד המרכזי הוא עו"ד שגב. הוא תיאר את הטיפול בנאשם במסגרת הליך ההסגרה, ואת השלבים בהם נטל חלק. הוא פירט את ההסכמה על שכר טרחתו ואת האופן המיוחד שבו הוסכם כי יקבל את שכר הטרחה, רק לאחר שהנאשם ישוב לישראל מצרפת אליה הוסגר. הוא הציג לבית המשפט את השיקים שקיבל (ת/1), וציין כי הוחזקו ברשותו מספר שנים מבלי שמולאו בהם התאריך ושמו כמוטב. לדבריו, כשנודע לו שהנאשם בישראל הוא פעל לאתרו על מנת להתחשבן. כשלא הצליח בכך, ועקב העובדה שלא קיבל את שכרו, החליט להפקיד שיקים כדי לגרום לכך שהנאשם יצור עמו קשר. לדבריו, השיקים הופקדו בדירוג ונמסר לו מהבנק שניתנה ביחס אליהם הוראת ביטול. לאחר מכן הורה לעו"ד שאבי ממשרדו, שעסק בתחום האזרחי, להגיש את השיקים להוצל"פ, וידוע לו כי בהקשרם ננקטו גם הליכי עיקול ועיכוב יציאה מן הארץ של הרעייה.

עו"ד שגב תיאר כי בעת שהיה בחו"ל, לאחר הפקדת השיקים ולפני השיחה נושא כתב האישום, נמסר לו על ידי עו"ד שאבי שהרעייה התקשרה בנוגע לאותם שיקים, והתנהלה שיחה בטונים צורמים.

ביום הארוע הגיע עו"ד שגב למשרדו לאחר דיון בביהמ"ש בשעות הבוקר, וביושבו בחדרו עם עו"ד אדרי, שכירה במשרדו, קיבל בטלפון הנייד שיחה שאת מספרה לא זיהה. מן העבר השני נשמע הנאשם, שאת קולו זיהה בבירור. הנאשם היה כעוס מאד ושאל אותו אם הוא חייב לו סכום מסוים ועו"ד שגב השיב לו כי הוא חייב לו סכום גבוה יותר עבור שכר הטרחה. בתגובה הנאשם כעס וקילל, ושאל אותו מספר פעמים איפה הוא נמצא, כי בכוונתו לרצוח אותו ולפגוע בו. עו"ד שגב העיד כי מרוב לחץ ענה שהוא בבית המשפט, כי חשש שהנאשם יממש את האיום ויגיע למשרדו, והעריך שלבית המשפט הנאשם לא יגיע עם כלי פוגעני. לדבריו, הנאשם אמר לו שעד סוף השבוע הוא ומשפחתו לא יחיו. יצוין כי על דברים אלה חזר עו"ד שגב לכל אורך חקירתו בעקביות, ולאחר רענון זכרון הוסיף גם כי הנאשם אמר לו שהוא הולך לדקור אותו בכל חלקי גופו.

עו"ד שגב תיאר את הפחד המשתק שחש, את ההלם, את קפיאתו במקום בעת שנאמרו הדברים ואת תחושות הלחץ

בהן היה, שכן השיחה חרגה מאיומים ואמירות שהוא רגיל לספוג. עוד ציין כי הוא הכיר את הנאשם ואת הדם החם שלו. הוא סיפר כי בעת שהשיחה החלה, הוא רצה להקליט את הנאשם, וחיפש על שולחנו את מכשיר ההקלטה שלו, אך עקב הלחץ לא מצאו באותו רגע, לפיכך, העביר את השיחה לרמקול, כך שעו"ד שנכחו בחדר יוכלו לשמוע את הדברים. עו"ד שגב ציין כי מדובר היה בשיחה קצרה שנמשכה להערכתו פחות מדקה. הוא הבהיר כי הקטע שנשמע ברמקול הוא כמחצית מן השיחה, וציין כי למיטב זכרונו שני עו"ד נכחו בחדר בעת שנאמרו ברמקול דברי איום. בהקשר זה הבהיר כי עו"ד אדרי ישבה מולו שכן בעת שהתקבלה השיחה הם היו בישיבת עבודה, ואילו עו"ד שאבי נכנס לחדר בשלב כלשהו, שאינו יודע לציין במדויק. עו"ד שגב ציין כי משנותקה השיחה, חייג לשוטר שמוכר לו מעיסוקו, עזב בסערה את המשרד ונסע מיידית להגיש תלונה. הוא הדגיש כי בהיותו עו"ד פלילי הוא מורגל לדיבורים בעלי תוכן בוטה מצד חלק מהלקוחות, לרבות קללות ואף איומים, ומעולם לא הגיש תלונה כנגד איש מהם. אותה שיחה, לדבריו, חצתה את גבולות הקווים האדומים בשל אופי הדברים שנאמרו, הפניית האיום כלפי המשפחה והכרותו את הנאשם.

בחקירה הנגדית נשאל עו"ד שגב שאלות ספורות על השלבים וההליכים בהם ייצג את הנאשם, ואישר כי המחלוקת הכספית נפתרה מספר חודשים ספורים לאחר מכן, כששולם לו סכום של 150,000 ₪. הוא ציין כי יושרו ההדורים בינו לבין הנאשם בהיבט השכר שהגיע לו, וכי הנאשם לא כרך את התשלום במשיכת התלונה ולא דיבר על כך. הוא הבהיר כי הנאשם לא התנצל על דבר. לדבריו הוא עצמו הגיע למסקנה בדיעבד כי הנאשם פעל בדחף של רגע מתוך כעס, בין היתר על העיקול ועיכוב היציאה מן הארץ שהפתיע את רעייתו, ולמעשה לא התכוון לפגוע בו.

גם בחקירה הנגדית הדגיש עו"ד שגב שבזמן אמת פחד מאד מן הדברים שנאמרו לו, והבהיר בחקירה החוזרת, כפי שגם ציין בחקירה הראשית כי השיחה הייתה חריגה ולא שגרתית באופייה ובתכניה, והיא הסבה לו אי נעימות ופחד.

עו"ד שגב ציין כי הוא מעריך שרק השליש האחרון של השיחה היה על רמקול וחזר על כך שלמיטב זכרונו שני עורכי הדין נכחו בחדר, כשעו"ד שאבי נכנס במחצית השיחה לערך, ושניהם שמעו את דברי האיום שנאמרו באותו מקטע כשהשיחה נשמעה ברמקול. הוא עמד על כך שעו"ד אדרי נכחה בחדרו, עמד על כך שדברי האיום זכורים לו במדויק, בבהירות ולפרטי פרטים, ושלא מכל וכל את האפשרות שעקב סערת הרגשות חל אצלו בלבול.

לעניין הארועים שקדמו לשיחה, עו"ד שגב אישר כי נמסר לו על שיחה כעוסה מצד הרעייה, אם כי הוא עצמו לא שוחח עמה בשום שלב. הוא אישר כי לא הושמעו מצד הנאשם דברי איום נוספים, לפני או אחרי הארוע נושא כתב האישום.

עדותו של עו"ד שגב הייתה עניינית, ברורה ועקבית, עו"ד שגב לא רצה להעיד, וטרם העדות עשה הכל כדי להמנע מלהעיד נגד מי שהיה לקוחו בעבר. במהלך ניהול ההליכים המקדמיים בתיק ואף עובר לעדותו ביום הדיון, הביע עו"ד שגב את עמדתו כי הוא נכון למחול לנאשם תוך שהוא מדגיש כי נכונותו זו אינה ממעטת מהתרחשות הארועים. בסופו של דבר, כשנדרש להעיד, מסר עדות חיה ומפורטת, תוך התייחסות ברורה ועקבית, כאמור, לתוכן הדברים שנאמרו לו. עו"ד שגב לא הפריז בתיאוריו, לא השחיר את פני הנאשם, ואף ביקש בדיעבד לייחס לו חוסר כוונה להפחיד ולפגוע בדברים שנאמרו ואמירתם בלהט הרגע ובשעת כעס. שוכנעתי כי עו"ד שגב לא העליל על הנאשם. הסערה בה היה מצוי במהלך השיחה, כפי שהוא העיד עליה, וכפי שהעידו עליה עורכי הדין, תיאורו כי מסר שהוא בביהמ"ש ולא במשרד, מחשש שהנאשם אכן מתעתד להגיע ולממש את איומיו, עזיבתו החפוזה את המשרד מיד בתום השיחה, ופנייתו המיידית

לתחנת המשטרה לצורך הגשת תלונה, כמו גם מסירת תלונה בצהרי אותו יום, תומכים כולם מבחינת המצב הנפשי וההתנהגות, בתיאורו כי נאמרו כלפיו דברי איום שמטרתם הייתה להפחידו, והם הפחידו אותו מאוד הלכה למעשה.

עדותו של עו"ד שגב ביחס לשיחה, אופייה ותוכנה, הייתה מעוררת אמון.

זה המקום להעיר כי לנאשם טענות קשות לגבי אופי ההתקשרות בינו לבין עו"ד שגב והנסיבות שבהן ובהקשרן נמסרו לו השיקים כשיקים לבטחון בלבד. אין מדובר בנושאים הנוגעים מבחינת מקום וזמן באופן ישיר לשיחה נושא כתב האישום, אלא מהווים רקע לארוע, ואין צורך בהכרעה ביחס אליהם. עם זאת, חשוב לציין שב"כ הנאשם נמנע מעימותו של עו"ד שגב עם הטענות, הגם שהיה מודע אליהן, והגם שלא היה קושי להציג את הפרוטוקולים מהליך ההסגרה ככל שהיה בכך צורך. לפיכך, אין בטענות אלה בנסיבות האמורות כדי לפגום במהימנות עו"ד שגב.

תמיכה בעדותו של עו"ד שגב קיימת בעדויותיהם של עורכי הדין שעבדו במשרדו. אציין כבר בפתח הדברים כי שני עורכי הדין אינם עובדים מזה תקופה אצל עו"ד שגב, וכי למשמע עורכי הדין לא התרשמתי כי מי מהם מעיד כפי שהוא מעיד בשל מחויבות כלפי עו"ד שגב.

עדותה של עו"ד אדרי משמעותית יותר משום שנכחה בחדר לאורך כל השיחה. עו"ד שאבי אמנם לא ציין אותה כמי שנכחה בחדר, אך מנגד הוא גם לא עומת עם עדויות השניים בדבר נוכחותה של עו"ד אדרי בחדר, ולאור העובדה שעו"ד שאבי היה זה שהגיע מחדרו לחדרו של עו"ד שגב, לאחר ששמע את שם הנאשם והבין שמתקיימת שיחה נסערת, ונכנס לחדר רק בחלק האחרון של השיחה הקצרה, אני מעדיפה את שתי העדויות המהימנות של עו"ד שגב ועו"ד אדרי על פני עדותו ביחס לנוכחים בחדר.

עו"ד אדרי הבהירה כי לא הכירה את הנאשם או רעייתו. לדברי עו"ד אדרי, השיחה עם רעיית הנאשם שהתקיימה כשבועיים לפני הארוע הגיעה אליה, והרעייה דרשה לבטל את השיקים והייתה מאד כעושה. עו"ד אדרי ציינה שהעבירה את השיחה לעו"ד שאבי המטפל בתחום האזרחי. אציין כי התאריך הנקוב על גבי השיקים תואם את לוח הזמנים שמפרטת עו"ד אדרי.

אשר לשיחת האיום, עו"ד אדרי העידה כי ישבה עם עו"ד שגב בעת שקיבל שיחה בטלפון הנייד. בשלב הראשון היה הטלפון מוצמד לאוזנו, והיא לא שמעה את המלל של הדובר מהצד השני, אך שמעה טונים גבוהים וצעקות. היא לא ידעה במי מדובר. היא ראתה את עו"ד שגב מחטט במגירות, ולאחר מכן מעביר את השיחה לרמקול. בשלב זה שמעה את השיחה במלואה. השיחה הייתה מתלהמת ונסובה על כסף, כשהדובר בצד השני שאל את עו"ד שגב איפה הוא, אמר לו באגרסיביות שהוא בא אליו עכשיו, וכן אמר לו שהוא לא יגמור את השבוע. לאחר שרוענן זכרונה הוסיפה העדה כי הדובר אמר שעד סוף השבוע עו"ד שגב לא יחיה. עו"ד אדרי תיארה כי עו"ד שגב היה מאד נסער בשונה משלוות הנפש המאפיינת אותו תמיד. היא ציינה כי רק בדיעבד בסיום השיחה נאמר לה שמדובר בנאשם.

בחקירה הנגדית שללה העדה מכל וכל את הטענה שלא נכחה בחדר ועמדה על כך שנכחה בעת שהתקבלה השיחה.

לעניין אורך השיחה, ציינה העדה שלא נשאלה על כך בזמן אמת והתקשתה לזכור, אם כי ציינה שמדובר היה בשיחה קצרה שנעה בין דקה לדקות. היא תיארה כי השיחה החלה בשלב שהטלפון מוצמד לאוזנו של עו"ד שגב, ולאחר מכן הוא העביר אותה לרמקול. היא הבהירה כי לאורך השיחה כשהטלפון היה מוצמד לאוזנו של עו"ד שגב שמעה את הצעקות אך לא את תוכן הדברים שנאמרו. לדבריה, עו"ד שגב לא צעק, הוא היה מאד לחוץ, מבוהל, חיטט במגירות ולא זכור לה מה הוא אמר. העדה הבהירה כי לא זכור לה משך השיחה בשלב שהיא על רמקול, היא העריכה כי מדובר ביותר ממחצית השיחה, אך לא שללה את דבר עו"ד שאבי שמדובר היה בפרק זמן קצר של שניות, ולא זכרה אם הרמקול הופעל לפני כניסתו של עו"ד שאבי לחדר או לאחריה. העדה הבהירה כי לא זכור לה השלב המדויק בו עו"ד שאבי נכנס לחדר של עו"ד שגב אך זה היה בשלב שנשמעו צעקות.

תיאורה של עו"ד אדרי היה חי מאד, את דברי הדובר המאיים השמיעה בגוף ראשון, וחזרה עליהם בצורה בהירה ומשכנעת. העדה השיבה באופן ענייני לשאלות, ובאותם פרטי פרטים של מהלך השיחה מבחינת שלביה, משכה ומועד כניסתו של עו"ד שאבי לחדר, השיבה בכנות שאינה יכולה לזכור בחלוף הזמן ובהתחשב בכך שאין לכך התייחסות בחקירתה שנגבתה ממנה בסמוך לארוע. לא מצאתי בתשובות אלה כדי למעט ממהימנותה, להיפך. אני לוקחת בחשבון שעו"ד אדרי לא ציינה פגיעה במשפחה, אך היא תיארה באופן ברור אמירה של הדובר, הוא הנאשם, שהוא מגיע לעו"ד שגב ורוצה לדעת איפה הוא ועו"ד שגב לא יגמור את השבוע ולא יחיה. מדובר בתיאור של דברי איום מובהקים קונקרטיים ומוחשיים, המתיישבים עם עדות עו"ד שגב.

בנוסף העיד עו"ד שאבי שתיאר את פתיחת תיק ההוצל"פ בקשר לשיקים, ושיחת הטלפון שהתקבלה מהרעייה כשבועיים לפני הארוע. והייתה לא נעימה.

אשר לארוע עצמו, הוא שמע מעבר לקיר הגבס במשרדו טונים גבוהים ואת שם הנאשם, ולאור מעורבותו ניגש לחדרו של עו"ד שגב. עו"ד שגב שוחח בטלפון, העביר את השיחה לרמקול ועו"ד שאבי שמע את הדובר שואל את עו"ד שגב איפה הוא נמצא ולא מעבר לכך. השיחה נותקה כעבור מספר שניות. לדבריו, עו"ד שגב היה נסער, אמר שהוא הולך להגיש תלונה במשטרה ויצא.

בחקירה הנגדית אישר עו"ד שאבי כי שמע את עו"ד שגב מדבר בקול רם ומשתמש בשם ז'ילבר. עו"ד שאבי הבהיר כי בתום השיחה לא שוחח על השיחה עם עו"ד שגב, שעזב את המשרד להגיש תלונה.

כפי שכבר צוין, בעדותו עו"ד שאבי לא התייחס לנוכחות עו"ד אדרי בחדר, אך גם לא נשאל בעניין זה. עו"ד שאבי התייחס לגזרה צרה מאד מבחינת זמנים, שבה נכנס לחדר של עו"ד שגב ושמע מקטע מהשיחה ברמקול. עו"ד שאבי בהתאמה לשני האחרים מתאר אמירה של הנאשם המופנית לעו"ד שגב בשאלה היכן הוא נמצא, אך טוען כי הוא לא שמע כל דברי איום.

גם לאחר שלקחתי בחשבון עובדה זו, אני מעדיפה את עדותם של עו"ד שגב ועו"ד אדרי שישבו בחדר לאורך כל השיחה על פני תיאורו של עו"ד שאבי, שנכנס לחדר במקטע של שניות ספורות, ויש אפשרות שהדברים נאמרו במהלך כניסתו

לתוך החדר.

ראיות המאשימה, ובעיקר עדותם של עו"ד שגב ועו"ד אדרי בהן אני נותנת אמון, יש בהן כדי לבסס לכאורה את הנטען על ידי המאשימה ולהעביר את נטל ההסבר לכתפי הנאשם.

פרשת ההגנה

הנאשם נחקר שלושה ימים לאחר הארוע (ת/2). תחילה משהוצגו לו החשדות בחר לשתוק. לא ניתן הסבר לשתיקה. לאחר מכן טען הנאשם כי הוא לא מבין את השפה של החוקר, אלא שלאחר שדיבר עם קצין החקירות החליט להשיב, עשה זאת בעברית, והבין את השפה היטב. אקדים ואדגיש כי לאחר ששמעתי את הנאשם מעיד בעברית, שליטתו בשפה היא ברמה המאפשרת לו לנהל שיחה, למסור עדות ולתקשר בעברית הרבה מעבר לשפה בסיסית.

משהחליט הנאשם למסור גרסא סיפר על נסיבות ההתקשרות והעברת השיקים לעו"ד שגב. בהקשר לגרסא זו שחזר עליה גם בפניי, אני מפנה להערתו כי עו"ד שגב כלל לא נחקר על ההאשמות החמורות המופנות כלפיו, ומשקלם של הדברים מועט בנסיבות אלה. כך או כך מדובר ברקע לארוע נושא כתב האישום שהתרחש מספר שנים לפני השיחה הנטענת.

אשר לארועים שקדמו לשיחה, הנאשם ציין כי שבועיים לפני החקירה מסרה לו אשתו על הפקדת השיקים והוא אמר לה להקפיא את החשבון, היינו לבטל את השיקים.

לאחר מכן ביום הארוע קיים הנאשם שיחת טלפון עם עו"ד שגב, במהלכה אמר לו לדבריו שהוא נוכל ורמאי וקילל אותו. הנאשם הוסיף ואמר כך:

"אתם אומרים שיניב אומר שאמרתי לו שהוא ימות יכול להיות שאמרתי לו דבר כזה, אני לא בטוח, אם כן, לא התכוונתי לשום דבר, בצרפת זה סלנג ומדברים ככה כשמישהו בעצבים וזה לא בגלל שאנחנו הורגים אנשים".

כשהוטחה בו הטענה ששאל את עו"ד שגב איפה הוא, כדי לבוא אליו וכן אמירה שעד סוף השבוע הוא ומשפחתו ימותו, שלל את הדברים רק ביחס למשפחה, וביחס לעו"ד שגב עצמו אמר:

"יכול להיות שאמרתי לו את זה בעצבים אני לא זוכר".

תשובותיו של הנאשם בחקירתו, גם לאחר שאני לוקחת בחשבון שהסתייג במילים יכול להיות ולא בטוח, יש בהן כדי ללמד על אופי השיחה ותוכן הדברים שנאמרו במהלכה, ולתמוך בגרסת התביעה.

זה המקום להתייחס לטענת הנאשם כי דבריו מבטאים סלנג מקובל בצרפת ואין מאחוריהם כוונת פגיעה. בהקשר זה יוער כדלקמן: ראשית, עבירת האיזמים שהיא עבירה התנהגותית אינה דורשת הוצאה לפועל של האיום, אלא רק יכולת לממש את האיום. שנית, הנאשם התייחס לתרבות מקובלת בין צרפתים, אלא שהוא ידע כי הוא מדבר עם עורך דינו לשעבר שאינו נמנה על קהילה זו. שלישית, הנאשם התייחס לכך שהדברים נאמרים בקרב הצרפתים "כשמישהו בעצבים" כך שאין מדובר כלל בהתבדחות או באמירה חסרת חשיבות.

בעדותו חזר הנאשם על הרקע להכרות, ביטא את כעסו כלפי עו"ד שגב שרימה אותו בדרישת התשלום ואת כעסו על כך שגרם לעיכוב יציאה של רעייתו בעת שהייתה בשדה התעופה מבלי שידעה על כך עיכוב היציאה. בחקירה הנגדית אישר כי ביטל את השיקים, כי כעס מאד על עו"ד שגב, וטען כי מבחינתו השיקים הללו לא היו קיימים. הוא ראה בעו"ד שגב מי שגנב ממנו 500,000 ₪.

לעניין השיחה נושא כתב האישום, עברה גרסתו שיפוץ. הנאשם חזר על כך שקילל, אך הדגיש שלא איים כלל, למרות תשובותיו בחקירה, כשאת התשובות הללו פטר כסלנג שאין מאחוריו דבר. בהמשך הבהיר הנאשם שיכול להיות שאמר את האמירות אליהן התייחס בחקירה ויכול להיות שלא. לאחר מכן נגד דבריו וטען שלא איים להרוג את עו"ד שגב. הנאשם אישר שאמר לעו"ד שגב שהוא רוצה לדעת איפה הוא, לטענתו על מנת שישבו וידברו. לדבריו לו היה מקבל תשובה שעו"ד שגב במשרד, היה מגיע למשרד, ויש בתשובה זו כדי ללמד על כך שחששותיו של עו"ד שגב ובחירתו לומר שהוא בבית המשפט, לא היו בעלמא. באותה נשימה הודה הנאשם שלא ניסה לתאם עם עו"ד שגב פגישה בימים הסמוכים לאותה שיחה טרם זימונו לחקירה, כך שאין ממש בטענתו שרצה להפגש להסדרת העניינים ולא רצה לאיים. הנאשם אישר כי הסדרת התשלום באה בתיווך עו"ד בר עוז פרק זמן לאחר מכן, וכי שילם לו 150,000 ₪. הנאשם שלל כל איום על המשפחה וטען שלא יכול היה לאיים על האישה והילדים כי לא ידע שהנאשם נשוי ושיש לו ילדים. עיון בתיאורו של עו"ד שגב מעלה כי הוא לא טען שהאיום הופנה כלפי אישתו וילדיו אלא שהנאשם השתמש במילה משפחה מבלי לרדת לפרטים. בנסיבות אלה אין משמעות לטענת הנאשם שכלל לא ידע מה מצבו המשפחתי של עו"ד שגב.

בחינת גרסתו של הנאשם בסיטואציה בה היה מצוי מעלה כי הנאשם כעס מאד על עו"ד שגב בעת שיזם את השיחה הטלפונית. הנאשם ידע שעו"ד נוקט הליכי הוצל"פ בסכום נכבד, הוצאו עיקולים וצו עיכוב יציאה מהארץ, ושיחה שקיימה רעייתו עם אנשי המשרד כשבועיים קודם לכן לא הביאה לכל פתרון. במצב דברים זה, אינני מאמינה לגרסתו המאוחרת של הנאשם שרק קילל ולא איים, ואיני מאמינה להכחשותיו המאוחרות. די בתוכן הדברים שאישר הנאשם כי בירר בכעס עם עו"ד שגב היכן הוא נמצא במטרה להגיע אליו בו ברגע, ביחד עם הקללות והטונים בהם התנהלה השיחה, ביחד עם תשובותיו במשטרה בכל הנוגע למרכיבי איום שונים, כדי להוביל למסקנה שהכחשת האיזמים אין בה ממש.

רעיית הנאשם אמנם תמכה בגרסתו, אלא שלא היה בתמיכה זו כדי לבסס את התשתית הראייתית לספק הסביר הנדרש.

הרעייה טענה כי היא הראשונה שדיברה ביום הארוע עם עו"ד שגב באותה שיחת טלפון. אלא שלטענה זו אין זכר לא בעדותו של עו"ד שגב והוא לא נחקר על כך בחקירה נגדית ואף לא בעדות הנאשם. מדובר בטענה שאינה זניחה שאין לה ביטוי ביתר הראיות, וההגנה לא נתנה לכך כל הסבר.

גם טענתה כי שמעה את כל השיחה והנאשם היה עצבני וקילל, אינה תואמת מבחינת תיאור השיחה את מרכיבי השיחה בהם הודה הנאשם בין בחקירתו ובין בעדותו, כמפורט לעיל.

העדה ציינה עוד בחקירה הראשית כי היא לא שמעה את הנאשם אומר אמירה הקשורה לפגיעה בעו"ד שגב, ולא התייחסה לאמירת דברים בסלנג. בהתחשב בכך שהתשובה ניתנת מפיה של מי שטוענת שהייתה ליד בעלה והייתה אמורה לשמוע הכל, ההערה האחרונה מעוררת סימני שאלה. משעומתה העדה עם העובדה שבחקירה במשטרה אמרה שיכול להיות שפספסה את האיומים ולא שמעה אמירת איומים בגלל ריבוי הצעקות, טענה העדה שלא זו תשובתה ושלא היו איומים.

לעניין עדות הרעיה, הסיטואציה שבה אישה צעירה מאד, הנשואה לנאשם, מעידה לטובתו היא סיטואציה בעלת פוטנציאל בעייתיות טבוע. כך לגבי כל מערכת יחסים זוגית, וכך באופן קונקרטי במערכת היחסים שבין השניים. ודוק, הנאשם העיד בגילוי לב כי אף אחד מ- 270 עובדיו לא יעז לעשות משהו נגדו ובלשונו: **"יש לי 270 אנשים שעובדים בשבילי. אני רוצה לראות אם בן אדם יעז לעשות משהו נגדי"**. דברים אלה נאמרו על ידו בעת שהביע מורת רוח מעדותם של עוה"ד במשרד שלשיתו נגועים בהטייה ובחוסר אמינות. אלא שלפי שיטת הנאשם עצמו אם עובדיו לא יעזו להגיד דבר שפועל נגדו, מקל וחומר שרעייתו, הסמוכה לשולחנו ומטופלת בפעוטות לא תעז לעשות כן.

לאחר ששמעתי את הרעיה, איני מקבלת את התיאור שלה כי קדמה לדברי הנאשם בשיחה נושא כתב האישום שיחה קצרה בינה לבין עו"ד שגב. אני מניחה שאם אכן הייתה הרעיה נוכחת במהלך השיחה היה הנאשם מקפיד לציין זאת, שכן היא יכולה הייתה לשפוך אור על דבריו במהלך השיחה. אלא שהנאשם כאמור לא הזכיר את הרעיה וסיבותיו עמו.

סוף דבר

כעולה מן המקובץ, לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שוכנעתי מעבר לספק סביר כי כל הדברים שמוחסים לנאשם על פי כתב האישום אכן נאמרו על ידו לעו"ד שגב. חלק מהדברים נשמעו גם על ידי עו"ד אדרי, חלקם תואמים את דברי הנאשם עצמו, ולאחר ששמעתי את הראיות, והזהרתי את עצמי גם לגבי מרכיבי העדות המהווים עדות יחידה, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי כל הדברים אכן נאמרו על ידי הנאשם לעו"ד שגב. הדברים שנאמרו עולים כדי דברי איום בפגיעה בשלום הגוף ובבטחון האישי, ותכליתם הפחדת עוה"ד שגב. כפי שהוכח בראיות עו"ד שגב פחד מאד מהדברים והאמין בכוונת הנאשם לממשם עד כי מסר פרטי מיקום לא נכונים וניגש מיד להתלונן במשטרה. אין באמירותיו המאוחרות של עו"ד שגב כי בדיעבד הבין שהנאשם לא התכוון לפגוע בו כדי למעט מעוצמת האיום ממשותו, האימה שהוא הטיל על עו"ד שגב, והאימה שהיה חווה כל אדם מן היישוב באותה סיטואציה. כן שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם היה מודע לנסיבות, וכי מטרתו הייתה הפחדה ולכל הפחות הוא צפה בדרגת הסתברות גבוהה את התוצאה האמורה. טענות הנאשם, הכחשותיו את הדברים ביחד עם האמירה המיתממת שמדובר בסלנג שאין מאחוריו כוונה רצינית לא עוררו אמון ולא היה בהן כדי לבסס את הספק הסביר.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו.

החלטה

בשלב זה איני רואה צורך בשליחת הנאשם לשירות המבחן. עם זאת, ככל שעו"ד בר-עוז מבקש לפרט טעמים בעטיים יש צורך בתסקיר שירות מבחן, עליו להגיש בקשה מסודרת בעניין זה, **לא יאוחר מיום 17.03.14**.

באת-כוח המאשימה עותרת להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות.

הממונה על עבודות שירות יכין חוות דעת, בדבר אפשרותו של הנאשם לבצע עבודות שירות. מובהר לנאשם, כי אין בהחלטה זו כדי ללמד על העונש שייגזר במסגרת פסק-הדין.

ניתן לזמן הנאשם באמצעות סנגורו -עו"ד בר-עוז, בטלפון הנייד: 050-5609406.

הובהר לנאשם כי ככל שהוזמן לראיון אצל הממונה על עבודות שירות ולא יתייצב, ייחשב כמי שוויתר על האפשרות לבצע עבודות שירות.

היה והנאשם לא יקבל זימון על ידי הממונה על עבודות השירות, עליו ליצור קשר עם הממונה באמצעות טל' 08-9776362.

הובהר לנאשם כי ראיון אצל הממונה על עבודות השירות כרוך בבדיקות לאיתור סמים, כחלק מבדיקות ההתאמה.

נדחה לקבלת חוות-דעת הממונה על עבודות השירות, טיעון לעונש וגמר **ליום 08.05.14 שעה 09:30**.

הנאשם מוזהר בחובת התייצבותו וכי בית-המשפט מוסמך לדון אותו בהעדרו.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום ד' אדר ב תשע"ד, 06/03/2014 במעמד הנוכחים.